

[Ministeren for offentlige Arbejder.]

Stilling overfor Rigsdagen vil jeg gerne have Lov til at citere et Par Udtalelser af det ærede Medlems Ordførertale, da jeg, for at faa saa lidt Vilkaarlighed i det som muligt, kom her til Rigsdagen for at faa Sagen lovfæstet og faa denne Aldersgrænse midlertidigt nedsat. Da sagde det ærede Medlem følgende:

„Selve dette konkrete Forhold: Bemyndigelse for Ministeren og Statsbanernes Ledelse til at frigøre sig for overtalligt Personale ved Opsigelse eller Afskedigelse er jo ordnet i Forvejen, idet Ministeren har en saadan Bemyndigelse i Grundlovens § 17, Tjenestemandslovens § 8 samt §§ 53 og 59...“

Og det ærede Medlem sagde lidt senere resumerende, efter at han havde nævnt, hvad der havde staaet i Administrationskommissionens Betænkning, der ogsaa understreger Styrelsens frie Ret til Afskedigelse af Personale:

„Altsaa Ministeren har en Bemyndigelse, som han kan bruge, og jeg føler mig ogsaa overbevist om, at naar den højtærede Minister er af den Opfattelse, at Statsbanernes Administration eller Administrationen i det hele taget har et betydeligt Antal Tjenestemænd, som der ikke er Brug for, vil man finde det rimeligt, at han frigør sig for disse og træffer de Dispositioner, som i den Henseende er fornødne.“

Jeg skulde mene, at jeg i Virkeligheden, som jeg selv udtalte ved første Behandling, har fulgt den Anvisning, der er givet af Venstre. Jeg sagde allerede straks ved første Behandling, at jeg kunde ikke sige, at Venstres Standpunkt ikke er rigtigt og logisk. Det er det. Det er rigtigt, at Administrationen kan afskedige de gamle, og det er lige saa rigtigt, at Ministeriet maa gaa dertil, hvis Lovforslaget ikke vedtages. Jeg sagde yderligere senere hen, at Administrationen var sig sit Ansvar bevidst, og at vi ikke var kommet til Rigsdagen for at bede Rigsdagen om at tage et Medansvar, som den nødvendig vilde have, men at vi var klar over, hvad vi i saa Henseende maatte gøre. Der vil derfor formentlig ikke være nogen som helst Forbavelse i Rigsdagen over, at man er gaaet den administrative Vej.

Det paagældende Lovforslag blev altsaa ført saa vidt, at der i Lønningssudvalget blev indkaldt Ændringsforslag, men man erklærede fra Partiernes Side, at man ikke under nogen Form, altsaa ikke ved Ændringsforslag eller paa nogen anden Maade,

vilde fremme det; og naar det er Tilfældet, og naar man i øvrigt ikke fra nogen Side har paastaet eller formentlig vil paastaa, at Statsbanerne bør gaa med overtalligt Personale, har der ikke været anden Udvej for Ministeriet end at gaa den administrative Vej.

Det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen nævnte mine Udtalelser i 1927; men hvorledes laa Forholdet den Gang? Venstregeringen søgte da ved en Forlængelse af Arbejdstiden fra 8 til 9 Timer og fra 9 til 10 Timer at spare Personale, og det derved fremkomne overtallige Personale agtede man at skille sig af med ved Afskedigelse af alle Aspiranter og Elever samt i fornødent Omfang fast ansatte Tjenestemænd under 30 Aar, altsaa alle dem, som Staten endnu ikke havde nogen Pensionsforpligtelse overfor.

Det var mod alt dette, jeg vendte mig i de stærke Ord, det ærede Medlem nævnte. Jeg vendte mig imod, at man brød de Arbejdstidsregler, man var enedes om ved Statsbanernes Tjenestemænd paa Grundlag af den store Sparekommissions Betænkning, ja, at man endog paa visse Punkter brød med selve de generelle Regler, Sparekommissionen havde opstillet, og som var tiltraadt af Rigsdagen.

Jeg maa i det hele taget sige, at jeg er ikke imponeret af den Administration, som kun kender to Veje til at faa Udgifterne ned, nemlig Forlængelse af Arbejdstiden og Nedsættelse af Lønningerne, det har ikke meget med Administrationskunst at skaffe. De Personalebesparelser, der ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag, er opnaaet uden Arbejdstidsforøgelse — det være ogsaa sagt til det ærede Medlem Hr. Munch-Petersen — og uden Lønforringelse, men derimod ved en Forenkling af Administrationen, ved en bedre Tilrettelægning af Arbejdet, ved Bortkastning af forældede Arbejdsformer og fordyrende Mellemed og ved, at man har taget — det er det, der i dette Tilfælde virker stærkest — det nødvendige Hensyn til den stærkt nedadgaaende Trafik.

I 1927 vendte jeg mig ogsaa stærkt imod, at man vilde fjerne det unge Mandskab af Banernes Tjeneste, og jeg udtalte, at man ved at afskedige unge fast ansatte Tjenestemænd forflygtigede Begrebet Tjenestemand, det, der i Tjenestemandslovens § 1 er defineret saaledes: Som Statstjenestemand anses enhver, der varigt og som Livsgerning har Ansættelse i Statens Tjeneste. Derimod anser jeg det ikke for en Krænkelse af Tjenestemandslovens § 1, at